

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pretiosae Occvpationes Morientivm In Societate Iesv

Nádasi, János

Romae, 1657

Cap. XXV. Sancta hilaritas, & patientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45415

CAPVT XXV.

In morbo sancta hilaritas, & patientia,
pretiosa infirmi occupatio.

Hist. Soc.
P. 4. l. 5.
n. vlt.

1 **C** Amacium Limanum apoplexia è vi-
uis abstulit. Vt id, quod patiebatur
morbi, ferret hilariter, dimidià ante mortem
horà Christus Dominus conspiciendum se ei
corporis oculis præbuit, magnà fulgens glo-
rià: quo è conspectu frater mirà voluptate
recreatus, testificans se ingenti cum lætitià &
consolatione vitam relinquere, supremum
spiritum efflauit.

16. Ian.
1620.

2 P. Stephanus Benassai in Collegio Ro-
mano moriens; Benè est, aiebat, beatè est, Pa-
tres; *in Paradisum, in Paradisum imus.* quà voce
dulcissimè omnes exhilarabat, eorum quæ pa-
tiebatur oblitus. Quidam è nostris ad S. An-
dreæ in Domo Probationis degens, dixit sibi
iucundiozem solito lucem visam, & in illa
virum veste albà candidatum, ore hilari &
iucundo: in quem dum oculos defigeret,
sibi Patrem Stephanum animo obuersatum.
Paulò post de P. Stephani obitu schedam
accepit; & illum ipsum fuisse, quem vi-
disset æternitatis hilarem candidatum ipso
illo tempore dum P. Stephanus morieba-
tur, aduertit. Denique *benè est ijs quæ:*
agimus, vel patimur, velut passibus, in Para-
disum

disumimus. Dicite iusto quoniam benè.

3 P. *Ioannes Rebellus*, in cruce vrendus, atq; secandus, Crucifixum poposcit, & in eius amplexu quicquid cæsim ac punctim ferrum in crus grassaretur, fortis pertulit.

4 P. *Andreas Oviedus*, Sanctimonix, & rerum admirabilium famà eximius, longis, & acerbissimis calculi cruciatibus ad eò torquebatur, vt ij qui aderant ad commiserationem, & preces ad *Deum* fundendas permoti *Deum* rogarent, vt optimi, ac innocentissimi viri misertus, ex illis tandem cruciatibus felici illum morte eximeret. At *Andreas* patiendi auidissimus: A verbis, inquit, talibus abstinete, filij: non mortem mihi, sed patientiam, quà dolores istos æquo animo feram ab immortalis *Deo* vestris precibus deposcite. Ego enim, si quà ratione vobis utilis esse queam, in hisce grauissimis doloribus triginta adhuc, & amplius, annos libentissimè viuam. Sinite *Deum* efficere, quod ipsi placet. Absit vt ego velim aliud, quàm quod vult; aut dolores istos finire morte cupiam, quibus ipsi placitum vt viuens crucier. Et tum intimo cordis in *Deum* exporrecti calore suspirans; Ecce me ad omnem, ad omnem euentum, mi *Deus!* iube mori, iube viuere, iube vri doloribus, iube liberari: ecce ego, *Deus*, mi *Deus!* nihil recusabo. Animum tantum, vires, patientiam suffice! Ego deuota tibi victima sum; ego Tibi, *Deus*. Dolores

Vitæ c. 15.

Pati quàm diu vult *Deus*.

In doloribus.

vnà cum vità finiuit felix, & poſt mortem etiam glorioſus.

Vide c. 20. n. 2. hic.

5 Stupenda ſunt, quæ de morbis & pluribus & maximis, nec minore patientià, P. *Leonardi Leſſij* referuntur. Octo diebus ante mortem, cùm ſe introſpiciens recordaretur, ſe de re quapiam queſtum eſſe, per quartam ferè horæ partem ſe in acerbis lachrymas dedit, dicens: *Nonne tu mihi ſufficis, Deus meus, ut ne de minimà quidem re conquerar? Aliud nolo tu mihi eſſe ſolacium, Deus meus.*

15. Febr. 1620.

6 P. *Franciſcus Mamfroy* Tornaci obiit. Nouitijs per annos 12. Magiſter præfuit. Ultimo vitæ biduo, igneo quodam ſelectarum in id tempus è Sacra Scriptura ſententiarum torrente rapiebatur, totuſq; fluebat in *Deum*. Dolores ſuos, quos à calculo acutiſſimos patiebatur, faciebat holocaustum *Deo*, & ſic aſpirabat: *Domine Ieſu! quicquid vis, quantum vis, quamdiu vis, quomodo vis ego volo. fiat voluntas tua.* Et verò ſanctè: Nam, ut S. *Ioan. Chryſoſtomus* ait, hæc calamitatum nomina philoſophantibus ſunt tantùm nomina rebus carentia. Vera autem calamitas, *Deum* offendere, & eorum, quæ ipſi non placent aliquid facere. Sic ille.

In doloribus velle quod vult *Deus*. Hom. 5. ad pop. Antioch.

6. Julii 1621.

7 P. *Alphonſus Fernandez* Barcinonæ diem finiit à Baptiſmo innocens uſq; ad tumulum à mortali peccato. Huius negotium fuit perpetuum, orare, & pati, ſiue conciones haberet, ſiue

siue præesset, siue domi, siue foris esset. Peccata confitebatur quotidie. Longa, & inuicta illi, atq; æternorum cogitatione plena patientia. Pluris se suum morbum facere dicebat, quàm Rex Regnum. Repositam æternæ vitæ spem in sinu suo ita dulci animi sensu fouebat, quasi promissam sibi æternam gratiam gloriamq; audisset. In Crucifixum figens oculos, quicquid ageret patereturq; illi consecrabat: immotis ab illo oculis & animo illa verba identidem recitabat, cogitationum plenus: *Momentaneum hoc, & leue!*

Dolores
Christo
consecran-
di.

8 *Andreas Vuilfonus* Scholasticus, Audomari vitâ decessit, mille millones annorum, si *Deo* placuisset, libentissimè, vti aiebat, laboraturus. Carnem penè totam locis quindecim ad ossa vsq; morbus absumpserat: quam exuri, & indies consumi, cælo imminens gestiebat, suauissimo pietatis superfusæ sensu repetens: *Auge, Deus, dolores! Auge patientiam! Fiat voluntas tua!* quæ etiam postrema viuientis vox fuit.

15. Ian.
1634.

9 *P. Ioannes, Plaza* inter triennales articulorum dolores iacens, & de penso diuini diuini officij nil vnquam omittens licèt alienà manu paginæ verti deberent, oculis in cælum elatis, dicebat: *Domine, tu me percutere; ego autem, pro more interea flagellatorum, Misere mei Deus, dicam.* Ingens dolorum, piæq; patientiæ documentum Societati vniuersæ à

s. Iun.
1643.

D. Ioannes
Glok.

Deo datum! P. Ioannis Rumer per annos facile sex Austriæ Præpositi Prouincialis Tyrnauia mortui virtutes magno planè viro dignè fuere; sed patientia nemini non fuit maximæ admirationi. Quippe, vt medicus in chirographo suo loquitur, dextri renis tabes ad extrema illum adduxit, & calculus, ad pondus quidem nonnisi duarum drachmarum, sed figurà oblongà variè cuspidatà pertruserat renem in regione vreteris, quem quasi cultro à rene auulserat, putrescente aliquà parte inferiore lienis, infimà parte hepatis flauescente, intestinis tenuibus in gangrænam ferè inflammatis, & iam non vno in loco putridis. Hæc medicus, ac his plura de impedito etiam aquæ reddendæ leuamento. Et tamen ille vir magnum herois nomen non minore virtute commeritus, nihil queri auditus est, nec vllum calculi, vel atrocissimi illius doloris signum dedit. A morte apertus, reperto ferali calculo tum demum Patres, & medicus è calculi forma, & loco in quo latuerat, doloris diritatem tantà patientiæ admirabilitate penitus dissimulatam merito stupuere, ac celebrauerè. Cordatus enim uerò semper, & in Deo vnicè fixus flagranter, et se cruciabat, et suspirare solebat in cælum, siue in itineribus esset, seu domi, magnis vt agendis ita ferendis par. Morientis suprema vox fuit: *O quàm benè mihi est!*

IQ. P. Ga-

10 P. Gaspar Hæll Ambergæ Rector obiit 20. Oct.
 morte hausta à pestiferis visitatis . Tanta, 1634.
 inquit literæ, pietatis, patientiæ, humili-
 tatis, contritionis, et amoris erga Deum ac
 proximum edidit signa, vt morbo durante
 videatur instituisse pulcherrimam scholam
 variarum virtutum . Inter postrema verba,
 cupere se aiebat, vt indignum, et infimum
 Societatis hominem, finire vitam *in summis*
doloribus, tumulariq; in foeda, et inaccessa
 palude. Hi sunt nempe, qui voluntario purga-
 torij compendio pœnas illas hîc persoluunt;
 & augent lucra æternitatis. *Etenim infirmi-*
tas carnis, si patienter sustineatur, erit quasi pur-
gatorius ignis, inquit Beda: Et sine ferro Mar-
tyres esse possumus, si patientiam in animo serua-
mus. Quocirca (S. Ioan. Chrysofomi velut
 ægrum in lectulo alloquentis verba sunt) *cum*
tantam pœnam lues, magnam hinc mercedem,
multa præmia, remunerationes, quas nemo verbis
vllis consequi possit, splendidas, ac valdè florentes
huiusmodi certaminum coronas expecta. Non
enim duntaxat aliquid boni efficere, sed etiam
aliquid mali perpeti, magnam mercedem, atq;
ampla præmiâ obtinet. Idcirco & S. Gregorius
Nazianz. ait; morbum nihil aliud esse, quàm uti-
lem quandam institutionem.

In scintil-
lis.

Epist. 3. ad
Olymp.

Ep. 70. &
64.

II Talis institutio fuit morbus, & mors
 innocentissimi Viri, & viri dolorum P. Fran-
 cisci Piccolominei Societatis Iesu Præpositi Ge-
 nera-

neralis; cuius dolores cotis instar erant ad illius ingenium, cor, verba mirificè acuenda, & inflammanda, cum admirabili virtutum solidarum exaggeratione suam patientiam cummlaret suspirijs gratiarum & amoris plenis: *Non meum, aiebat, Domine, sed tuum est dicere; sufficit. Domine, sis benedictus! Hac mea viscera debent liquefieri, dissolui; sis benedictus!* Commendationem animæ recitari petens dicebat: *Eia ponite animam meam in manus Angelorum. Veni, Domine, noli tardare.* Conuenit etiam cum vno & altero, vt ad signa quæ daturus erat, absolueretur, cum loqui non posset. id quod in agone fecit. Petebat postea lætior dolores sibi alios alijs addi, ad illos exantlandos paratus in milliones annorum. Io. Card. de Lugo illi à Pont. benedictionem attulit. Preces pro se fieri non aliter voluit, nisi vt moreretur benedicens *Deum*. Inter dolores qui tota illi viscera exurebant, dicebat lætus cuidam Patri: *Morimur; & ridemus. Aquam quæ illi recreando allata fuerat vt biberet, aliquando totam effundebat, & dicebat: Libemus Deo! Hoc enim esset quarere delicias in Cruce in qua me posuit Deus. Serua mihi aliquam angulam in tua cruce, Crucifixe mi Iesu! Ecce me ad patiendum ampliùs, & ampliùs, etiam per totam aternitatem, si tibi sic placeat, Deus!* Dixit cuidam hilariore quadam spe vnde-
 quaq;

quaq; perfusus, quòd cùm *Deus* incipit auferre timorem quendam, (vti ipse tunc experiebatur) pati, sit res longè dulcissima. Animabus etiam quæ in purgatorio patiuntur se se crebrò, ardentèrqu; inter dolores ac æternæ felicitatis desideria commendans, dixit; se omnia ea sacra, quæ ad intentionem Generalis fiunt quothebdomadis, illis transcripsisse: nempe vt illæ apud *Deum* optimè omnia expedirent negotia pro quibus illa sacrificia destinari possunt: quæ ars felici successu solet à *Deo* coronari. Cùm actus fidei faceret, rogabat Beatissimam Virginem, vt in quo ille deficeret, è suæ fidei plenitudine illa suppleret. Post communionem auditus est dicere aliquando: *Domina, patre queso, vt merita tua offeram Deo meo. Cùm enim propria non habeam, nisi tua offerrem, vacuus in conspectu Domini apparerem.* Cùm id per vires adhuc posset, per quartam horæ partem nudis humi genibus perstitit petens vt B. V. dedicato die Sabbathi mori posset. obtinuit, 17. Iunij extinctus. Desiderabat per morbum aliquando videre cælum è fenestra; & dicebat: *Heu quàm sordet terra dum cælum aspicio!* Tum *Deum* cæli coram tota eius curiâ adorabat. Sæpè illi in ore illa: *Paradisus! paradisus!* Breuè, breuè, spero istic erimus. Magnificat sæpè, ac tenerè secum repetebat; illa potissimum: *Et exultauit spiritus meus, &c. Dolores,*

1651.

Vid. lect. 6.
de comm.
vnius
Mart.

Pretiosi
dolores.

res, aiebat, pro Dei amore cum patientia tolerati, sunt mensura itineris sursum. Quare oportet mensuram istam habere bonam, confertam, & coagitatam. Voluit Sacrum in S.P. Ignatij cubiculo celebrari: & per illud petijt animam suam immergi in Sanguine Saluatoris. Quò plus patiebatur diros illos, & longissimos calculi cruciatus, eò se magis ad reddendas Deo, quasi pro nouis beneficijs, gratias effundebat, confessione quotidie sæpiùs institutà. Sed fusiùs de illo plura in vita.

12 *Sancius de Ausa* Nouitius Vallisoleti cùm in longo 80. dierum morbo siti æstua-
ret, linguà totà exustà & aridà, licèt aquam
semper ad manum haberet, quà os elueret,
nunquam tamen bibit; vt obedientià suam
patientiam redderet pretiosam, sitientem
interea in Cruce Iesum pro patiendi regulà
contemplatus. Biduo ante mortem Christus
illi talis in Cruce apparuit, qualem ille sitien-
tem fuerat meditatus, et siti suà imitatus.
Videbatur sibi vasculum liquoris pretiosi, et
Christo valdè grati Crucifixo porrigere, ac
illi dicere: Domine mi, sumne ego inter ele-
ctos tuos? Affirmante Christo, adiecit æger;
Domine, accipies ne me tecum? Tum Chri-
stus: *Ita, fili, accipiam te mecum.* Et biduo post eò
abiit quò sperabat, ad torrentem voluptatis,
quo potat suos Deus.

In siti solati-
um à pa-
tientia
Iesu.

13. Febr.
1585.

13 *P. Alphonsus Salmeron* morti vicinus
inter-

interrogavit, ecquando esset octauus à S. Agathæ festo dies : cumq; audisset, Cras fore : il- S. Agathæ.
lum sibi supremum futurum verè prædixit.
Sæpè iterabat illud: In vitam æternam! Hodie
vitæ ærumnis tandem eripiar. Lætabitur ani-
ma mea in Deo suo.

14 P. Franciscus Costerus (qui dicebat
nolle se morosum senem mori) anno 1619.
ætat. 88. moriens, inter vltima Sacramenta
dicebat: O quanta Consolatio! Libenterne
moreretur, roganti; reposuit illud S. Ambro-
sij: Ita vixi, vt me vixisse non pudeat; mo-
ri autem non timeo, quia bonum Dominum ha- Pl. Qui ha-
beo. Psalmum: Qui habitat; cum meditatè bitat.
audiret, singulorum versuum sensum in diui-
na beneficentia aiebat se cum bono Deo ex-
pertum. Tandem vbi lectum illud: Osten- Spes in
dam illi salutare meum: adiecit; Hoc adhuc mor-
superesse: hoc se sperare. Hoc à Domino
expectare illum debere aiebat quispiam: et
ille hilari fiducia; Nihil, inquit, dubito, nihil Desid.
dubito. Et quantum erit gaudium cum Domi- Deus
no esse! quæ illi suprema fuere, mox animam
expiranti.

15 Nota est P. Alphonsi de Santiago hisce
verbis immorientis vox: Plaudite, et latitiã
mecum exilite. En video cęlestis curię agmen:
Dei Sanctissimam Genitricem video!

16 P. Paulus Hoffæus inter diros calculi,
podagræ, chiragræ dolores, tamen sub mor-

E e tem

tem de Beata Virgine cecinit, cantare aliàs nunquam auditus.

19. Ian.
1591.

17 De P. *Emundi Augerij* morte, Nicolina Orsolina, magnæ pietatis ac patientiæ femina, suo confessorio P. Bernardo Solabello, et hic P. Ludouico Richeomo Assistenti sic indicauit. Imminente illius mortis horâ videbar mihi illū audire de rebus altissimis, ac mysteris diuinissimis alterius vitæ differentem. Horâ circiter noctis alterâ duos Angelos animaduerti hinc inde Patris lectum circumstantes, explicare mappam candoris eximij, dum tertius vestem pulcherrimam, ac splendidam tenebat eo ferè modo quasi, ad induendum Patrem, illius è vita exitum expectaret. Post paulò magnam Beatorum multitudinem aspexi cubiculum pulchro ordine, & admirabili pompâ ingredientium. Circa septimam noctis tota illa Sanctorum diuina, cohors moueri cœpit, & incedere viâ latâ, spatiosâ, diuite, & à terris ad cælum vsq; pertingente. Quod cùm mihi stuporem attulisset, interrogauit nescio quem mihi tum ignotum de tam magnifico festoq; apparatu, & quid tam lætæ ac solemnis pompæ scena significaret. Tum ille; Statim intelliges, inquit. & protinus Patrem Emundum vidi pleno maiestatis gradu, & specie hominem superante venientem veste duplici magnificè coopertum; quarum interior altera niuem

Angeli.

Cubiculum morientis.

Pompa caelestis.

æqua-

æquabat candore, altera superior omnium colorum pellucidâ varietate fulgurabat. Tumq; cogitare subiit; candore puritatem illius, cæteris coloribus ardentem charitatem in *Deum* & proximum repræsentari. Præcedebant ordine pereleganti diuersæ puerorum turmæ Patris laudes suauissimè canentium: et sæpiùs in eum oculos, hortantium more, reflectendo ad maturandum, festinandumq; inuitabant. Præterea in cælo se se meis obtutibus obtulit mensa exquisitissimi operis, et pretij, in qua expectabatur ab omnibus Societatis *Iesu* Patribus, qui tum æternâ beatitudine fruebantur. Accidit postea, vt huic reuelationi non omninò fidem adhibens, quoties pro eius anima preces fundere vellem, et Psalmum in Ecclesia recitari solitum pro defunctis pronunciare, cum ad versum: *Requiem æternam dona eis Domine*: ventum erat; nunquam, etiam adhibito conatu, illum pronunciare possem; sed illius loco in animum linguamq; recureret: *Gloria Patri, & Filio, &c.*

Vestis puritatis, & charitatis.

zeli animarum fructus.

Inuitamur ad cælum.

Mensa cælestis.

Societas cælestis.

18 *P. Franciscus Boutonus* peste contactis 1628: feruens, et ipse lue correptus, chirurgum rogabat, vt emplastra cum carne vi auelleret; infirmarium, vt manus igne ambureret; dicens: *O quàm bonum, & suauè est semper aliquid pati in corpore, Christi causâ, dum viuimus.* Ad Patrem, qui propè in lecto alio è lue simili animam ferè agebat, adrepit; il-

Desiderium patiendi.

29. Sept.
1613.

lum sacro oleo vnxit: et ab illo vicissim est vnctus. Ita vterq; in Domino decessit. *P. Michaelis Hermanni* Viennæ morietis inter diros capitis dolores ea vox fuit: *Patientissime Iesu, coniunge dolores meos doloribus tuis.*

Patientia
petenda
per B. V.

19 *P. Alphonsus de Medrano* cum aliquando sub vitæ finem in senectute vltimâ dysuriæ doloribus acerrimè cruciaretur, vsq; ad gemitum et clamorem, vir aliàs tolerantissimus, rogauit benignam Domini Matrem, vt sibi à doloribus non libertatem, sed interspirandi otium impetraret; sed eosdem iterum ad patientiæ materiam restitueret. Finem orandi finis dolorum ita excepit, vt planè nihil senserit. Sed post aliquod interuallum, iterum æquè acerbis redijt, quasi iussus, dolor.

1611. n. 19.
pag. 668.
annuæ Ri-
gx.

20 *M. Iacobus Mlocki*, vt diximus, ad morbum ferendum hortatricem habuit *Deiparam*, quæ illi duabus comitata Virginibus adfuit, et significauit; breuè hinc ad cælestium Societatem migraturum; modicum interim adhuc ferendum.

Duaci
7. Febr.
1640.
æt. 62.

21 *P. Franciscus de Montmorenci* magnos inclytæ suæ nobilitatis, et honorum titulos, opes, et spes, in Societate ad humilitatem profundam demisit. 20. circiter annis intra cubiculum illi hærendum fuit, cum ischiade afflictus, et luxatâ demum coxendice se non nisi fulcrorum ope moueret. Tranquillâ semper patientiâ hilaris verè impleuit

20. anno-
rum infir-
mitas.

uit illud anagramma quod illius libro præfixum est :

*Franciscus de Montmorenci
Constans fer Domini Crucem.*

In morte (cui aliquot dierum exercitia pro apparatione præmisit) cum liquido sensu teneræ pietatis dixit; sibi in seculo mortem nunquam futuram fuisse tantæ pacis plenam, et gaudij, quantum experiebatur. Cælestem quandam auram etiam in illa dolorum tam pertinacium acerbitate spirare videbatur. Ultima morientis huius Iob verba fuere: *Iesus! Maria! sit Deus benedictus.*

Exercitia
morti præ-
missa.

Læta
mors.

22 P. Iacobus Morellus 4. vota prof. Bruntruti, vbi 11. annis præfuit, per 4. annos totis pedibus, imò toto corpore, foedum, et miserandam vlcus fuit, sanguine putrido in faciem vndiq; inundantem, ac dolores acerbissimos exulcerato. Ea exulceratio biennio extremo etiam omnem videndi facultatem, illi ademerat. Ipse verò nunquam, non dico querulus, sed ne tristior quidem vlli est visus. Semper tranquilla illi mens erat in pulchritudine pacis, & animi dulcissimis modis Deo acquiescentis, gratiasq; agentis, ac se in schola patientiæ Christi discipulum appellantis; deniq; Lazari, Tobix, Iobiq; vt ærumnas ita tolerantiam, virtute solidà in se, velut in spirante trium illorum heroum effigie, commonstrantis.

17. Apr.
1655.

CAPVT